

Cílem této práce je načrtnout současný stav spanglish – jevu, který chápeme jako proces probíhající ve Spojených státech amerických na jedné straně a jako úkaz objevující se ve španělsky mluvícím světě ovlivněném angličtinou na straně druhé – z hlediska lingvistického a sociolingvistického. Zároveň zdůrazňujeme rozdíly mezi spanglish a jednotlivými variantami španělštiny v USA, přestože musíme konstatovat, že dělicí čáru mezi nimi není možné umístit s absolutní přesností. Z důvodu špatné dostupnosti materiálu využíváme zejména příkladů sebraných A. Ramírezem a Beatriz Varelou, ačkoli používáme i naše příklady zaznamenané v Miami v září 2005. Tato práce je rozdělena na pět hlavních částí, kromě úvodu ji tvoří teoretický rámec, sociolingvistická situace, lingvistická část, závěr a resumé, to vše je doplněno o dodatek a použitou literaturu.

Termín „spanglish“ se používá od šedesátých let 20. století, tedy od doby, kdy se v USA zviditelnilo hnutí za práva mexických imigrantů, tzv. chicanos. Většina lingvistů považuje spanglish za dialekt, hlavně z důvodu absence kodifikace spanglish, přestože někteří, zejména Ilán Stavans, věří, že se jedná o nový jazyk. My v této práci vyvracíme, že by šlo o jazyk, hlavně z důvodu toho, že spanglish neprošla procesem kodifikace. Domníváme se, že spanglish je dialekt, ve smyslu odchýlení se od standardní španělštiny a angličtiny, podpořený pravděpodobně při svém vzniku pidginizací, a rozvrstvený horizontálně, tj. geograficky a sociálně.